

Dato: 8. oktober 2025
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Aske Lund Pedersen
Sagsnr.: 2025-09514
Dok.: 3816223

KOMMENTERET OVERSIGT

over

høringssvar om forslag til lov om ændring af lov om kreditaftaler, lov om markedsføring, lov om forbrugslånsvirksomheder og forskellige andre love (Gennemførelse af det reviderede forbrugerkreditdirektiv)

Indholdsfortegnelse

1. Høringen.....	3
1.1. Høringsperiode.....	3
1.2. Hørte myndigheder og organisationer m.v.	3
2. Høringssvarene.....	7
2.1. Generelle bemærkninger til lovforslaget.....	7
2.2. Bemærkninger til de enkelte punkter i lovforslaget	9
2.2.1. Anvendelsesområde	9
2.2.2. Definitioner	11
2.2.3. Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit.....	11
2.2.4. Forbud mod forskelsbehandling.....	12
2.2.5. Forbud mod vildledning i forbindelse med markedsføring af kreditaftaler	12
2.2.6. Standardoplysninger, der skal indgå i markedsføring af kreditaftaler, samt krav om advarsel om, at det koster penge at låne penge	13
2.2.7. Forbud mod markedsføring af visse kreditprodukter.....	16

2.2.8. Oplysninger forud for aftaleindgåelsen.....	19
2.2.9. Oplysninger forud for aftaleindgåelsen i forbindelse med visse særlige former for kreditaftaler	19
2.2.10. Kombinationssalg og pakkesalg.....	20
2.2.11. Rådgivningstjenester	20
2.2.12. Forpligtelse til at vurdere forbrugerens kreditværdighed..	22
2.2.13. Databaser.....	25
2.2.14. Underretning om ændringer i debitorrenten.....	26
2.2.15. Overtræk og kassekreditter.....	26
2.2.16. Fortrydelsesret og førtidig tilbagebetaling	28
2.2.17. Forpligtelser med hensyn til god forretningsskik ved ydelse af forbrugerkredit	32
2.2.18. Forbud mod provision fra kreditgiver til kreditformidler .	32
2.2.19. Krav til personalets viden og kompetencer	33
2.2.20. Foranstaltninger vedrørende restancer og henstandsforanstaltninger.....	34
2.2.21. Gældsrådgivningstjenester	35
2.2.23. Undtagelse af accessoriske kreditformidlere fra registrering	36
2.2.24. Kompetente myndigheder og sanktioner.....	36
3. Lovforslaget i forhold til lovudkastet.....	39

1. Høringen

1.1. Høringsperiode

Et udkast til forslag til lov om ændring af lov om kreditaftaler, lov om markedsføring, lov om forbrugslånsvirksomheder og forskellige andre love (Gennemførelse af det reviderede forbrugerkreditdirektiv) har i perioden fra den 13. august 2025 til den 10. september 2025 (28 dage) været sendt i høring hos en række myndigheder, organisationer m.v.

Udkastet til lovforslag blev den 13. august 2025 i den forbindelse sendt til Folketingets Retsudvalg til orientering.

Udkastet til lovforslag blev endvidere offentliggjort på Høringsportalen den 13. august 2025.

1.2. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Nedenfor følger en samlet alfabetisk oversigt over hørte myndigheder og organisationer m.v.

Ud for hver høringspart er det ved afkrydsning angivet, om der er modtaget høringsvar, og om høringsparten i givet fald har haft bemærkninger til udkastet til lovforslag.

Høringspart	Hørings-svar mod-taget	Bemærk-ninger	Ingen be-mærk-ninger	Ønsker ikke at af-give hø-ringssvar
Østre Landsret	X			X
Vestre Landsret	X			X
Sø- og Handelsretten				
Samtlige byretter	X		X	
Advokatrådet				
Advokatsamfundet				
Andelsboligforenin-gens fællesrepræsen-tation (ABF)				

Arbejderbevægelses Erhvervsråd				
AutoBranchen Danmark				
Autobranschens Handels- og Industriforening (AUTIG)				
Business Danmark				
Copenhagen Business School, Juridisk Institut				
DAFINA				
Dansk Annoncørforening				
Dansk Arbejdsgiverforening	X		X	
Dansk Byggeri				
Dansk Detail Kreditråd				
Dansk Ejendomskredit				
Dansk Ejendoms-mæglerforening				
Dansk Erhverv	X	X		
Dansk Franchise Forening				
Dansk Industri og DI Bilbranchen	X	X		
Dansk Inkassobranche-forening	X	X		
Dansk Kredit Råd	X	X		
Dansk Markedsføring				
Danske Advokater				
Danske Boligadvokater				
Danske Regioner				
Datatilsynet	X		X	

De Danske Bilimportører (nu Mobility Denmark)	X	X		
Den Danske Dommerforening	X		X	
Den Sociale Rethjælps Fond				
Det finansielle ankenævn				
Dommerfuldmægtigforeningen				
Domstolsstyrelsen	X		X	
Ejendomsforeningen Danmark				
Ejendomsmæglernes Landsorganisation				
Experian A/S Danmark				
Fagbevægelsens Hovedorganisation				
Finans Danmark	X	X		
Finans & Leasing	X	X		
FOA				
Forbrugerombudsmanden	X	X		
Forbrugerrådet Tænk	X	X		
Forenede Danske Motorejere (FDM)				
Foreningen af Pantefogeder i Danmark				
Forsikring og Pension				
Franchise Danmark				
FSR – danske revisorer				
HK Landsklubben				
Klarna Bank AB				
Kommunernes Landsforening (KL)	X		X	

Kræftens Bekæmpelse				
Københavns Rets- hjælp				
Københavns Univer- sitet, Det Juridiske Fakultet				
Landbrug og Føde- varer				
Landsdækkende Banker				
Liberale Erhvervs Råd				
Lokale Pengeinstitut- ter				
Nævnenes Hus				
Retspolitisk For- ening				
Rigsombudsmanden i Grønland	X		X	
Rigsombudsmanden på Færøerne	X		X	
SMVdanmark				
Syddansk Universi- tet, Juridisk Institut				
Aalborg Universitet, Juridisk Institut				
Aarhus Retshjælp				
Aarhus Universitet, Juridisk Institut				

2. Høringssvarene

Nedenfor gengives de væsentligste punkter i de indkomne høringssvar om udkastet til lovforslag.

Justitsministeriets og Erhvervsministeriets bemærkninger til høringssvarene, herunder om der er foretaget ændringer i anledning af høringssvarene, er anført med *kursiv*.

Bemærkninger af generel politisk karakter samt forslag og bemærkninger, der ikke vedrører lovforslaget, indgår ikke i høringsoversigten.

Under pkt. 3 er det opsummeret, hvilke ændringer af lovforslaget der er foretaget i forhold til det udkast, som blev sendt i offentlig høring. Her omtales også ændringer, som ikke har baggrund i modtagne høringssvar, men er foretaget på Justitsministeriets og Erhvervsministeriets egen foranledning.

2.1. Generelle bemærkninger til lovforslaget

Dansk Erhverv bemærker, at forbrugerkreditter tilbydes/formidles af en lang række danske detailbutikker i forbindelse med salg af varer og/eller tjenesteydelser, og er enig i, at det skal ske på sikre, gennemsikkelige vilkår, og at det skal sikres, at der ikke gives lån og kreditter til forbrugere, der ikke kan betale pengene tilbage.

Dansk Industri og DI Bilbranchen anerkender formålet med lovforslaget, herunder en styrket forbrugerbeskyttelse og øget gennemsigtighed i kreditformidling.

Dansk Kredit Råd hilser generelt ny lovgivning, som præciserer de kommercielle og legale rammevilkår for branchen, velkommen.

Mobility Denmark støtter målet om en ansvarlig og gennemsigtig forbrugerkreditregulering og opfordrer til, at implementeringen af direktivet sker på en måde, der tager højde for bilfinansieringsmarkedets særlige karakteristika.

Finans Danmark bemærker, at lovforslaget implementerer forbrugerkreditdirektivet, som gælder for kreditaftaler med forbrugere, som ikke er sikret ved pant i fast ejendom. Flere bestemmelser i kreditaftaleloven gælder dog

både for forbrugerkreditaftaler og for boligkreditaftaler. Boligkreditaftaler er imidlertid reguleret særskilt i boligkreditdirektivet, ligesom man i Danmark har yderligere krav til kreditværdighedsvurderinger for boliglån. Efter Finans Danmarks opfattelse er det en overimplementering af forbrugerkreditdirektivets regler, som der ikke er grund til at fortsætte med, da der er taget særskilt stilling til reguleringen af boliglån både i EU og i Danmark.

Forbrugerrådet Tænk hilser implementeringen af det reviderede forbrugerkreditdirektiv velkommen og bemærker bl.a., at dette er mulighed for at rette op på en dysfunktionel praksis på det finansielle marked, særligt inden for forbrugerkredit, og skabe bedre beskyttelse for forbrugerne.

Justitsministeriet har noteret sig høringsparternes tilkendegivelser.

Justitsministeriet bemærker generelt, at formålet med lovforslaget er at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/2225 af 18. oktober 2023 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af direktiv 2008/48/EF (herefter "forbrugerkreditdirektivet") i dansk ret. Forbrugerkreditdirektivet erstatter det tidligere direktiv på området (herefter "2008-direktivet"). Formålet med forbrugerkreditdirektivet er bl.a. at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og at skabe et velfungerende indre marked for forbrugerkreditaftaler.

Forbrugerkreditdirektivet er – ligesom 2008-direktivet – et totalharmoniseringsdirektiv. Det betyder, at medlemsstaterne alene på visse områder har valgmuligheder i forbindelse med implementeringen. Der lægges med lovforslaget op til, at implementeringen af forbrugerkreditdirektivet så vidt muligt vil ske uden overimplementering.

Af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er det dog bl.a. besluttet at udnytte dels muligheden for at indføre et forbud mod, at kreditgivere og kreditformidlere kan opkræve betaling fra forbrugere forud for indgåelsen af en kreditaftale (i kreditaftaleloven), dels muligheden for at indføre et forbud mod reklamer for kreditprodukter, som fremhæver, hvor nemt eller hurtigt der kan opnås kredit (i markedsføringsloven).

Forbrugerkreditdirektivet viderefører derudover en række valgmuligheder, som også fulgte af 2008-direktivet. For så vidt angår disse dele af forbrugerkreditdirektivet, lægges der op til så vidt muligt at videreføre gældende ret, dvs. at følge de beslutninger, som blev truffet ved implementeringen af

2008-direktivet. Dette er bl.a. begrundet i, at 2008-direktivet blev implementeret på baggrund af en betænkning (nr. 1509/2009 om gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet) fra en arbejdsgruppe bestående af myndigheder og repræsentanter fra erhvervslivet samt forbrugersiden, som kom med anbefalinger til gennemførelsen af 2008-direktivet i dansk ret.

Det bemærkes, at lovforslaget drejer sig om gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet i dansk ret. Justitsministeriet finder ikke, at det kan betegnes som overimplementering af forbrugerkreditdirektivet, at dele af boligkreditdirektivet er gennemført i kreditaftaleloven.

2.2. Bemærkninger til de enkelte punkter i lovforslaget

2.2.1. Anvendelsesområde

Dansk Erhverv anfører, at konkurrence bør ske på lige vilkår, og finder det derfor beklageligt, at der med den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 3, stk. 2, lægges op til, at virksomheder på samme marked bliver underlagt forskellige regler alene baseret på virksomhedens størrelse. Dansk Erhverv anfører samme synspunkt, for så vidt angår lov om forbrugslånsvirksomheders § 1, stk. 4.

Justitsministeriet bemærker, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 3, stk. 2, og den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder er udtryk for direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra h, 2. afsnit, hvorefter visse leverandører af varer eller tjenesteydelser bliver undtaget direktivet, når der ydes henstand med betalinger til forbrugerne. Hertil bemærkes, at som det bl.a. fremgår af lovforslagets pkt. 8, er forbrugerkreditdirektivet totalharmoniserende, hvorfor der ikke kan fastsættes regler, der afviger fra direktivet.

Dansk Industri og DI Bilbranchen samt Mobility Denmark finder det positivt, at der skabes klarhed om, at leasingaftaler med forkøbsret eller købspligt nu utvetydigt omfattes. Det bør dog ikke føre til unødvendige administrative byrder for leasingudbydere og forhandlere, hvorfor krav om kreditvurdering og oplysningspligter bør tilpasses bilbranchens set-up. Dansk Industri og DI Bilbranchen opfordrer derfor til, at der udarbejdes en branchespecifik vejledning for bilbranchen.

Justitsministeriet og Erhvervsministeriet har noteret sig ønsket om, at der udarbejdes en branchespecifik vejledning for bilbranchen og har videreføret dette til Finanstilsynet, der er tilsynsmyndighed for krav om kreditværdighedsvurdering og oplysningspligter.

Dansk Kredit Råd støtter i sin helhed de foreslåede ændringer i relation til ”køb-nu-betal-senere”-ordninger, herunder at disse undtages fra kreditaftalelovens anvendelsesområde, og de øvrige undtagelser fra kreditaftalelovens anvendelsesområde.

Finans & Leasing er enig i at udnytte muligheden for at undtage kreditaftaler i form af købekort med henstand i 40 dage (den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2) fra kreditaftalelovens anvendelsesområde.

Finans & Leasing finder, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 5, om leasingaftaler med forkøbsret ikke bør finde anvendelse i erhvervsforhold, og at direktivet heller ikke bør få en afsmittende effekt på leasing i erhvervsforhold i Danmark.

Justitsministeriet bemærker, at der lægges op til en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra g, i kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 5, ligesom at der lægges op til at videreføre de nuværende regler i kreditaftalelovens §§ 1 og 2.

Finans & Leasing opfordrer til, at der gives konkrete praktiske eksempler på, hvad der er – henholdsvis ikke er – at henregne som en ”informations-samfundstjeneste” (den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 3, stk. 2).

Justitsministeriet kan henvise til lovforslagets pkt. 2.1.2.2.8, hvoraf det fremgår, at efter artikel 1, stk. 1, litra b, i informationsproceduredirektivet, forstås der ved »tjeneste« enhver tjeneste i informationssamfundet, dvs. enhver tjeneste, der normalt ydes mod betaling, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager. Med henblik på denne definition fremgår det endvidere af artikel 1, stk. 1, litra b, at 1) der ved »teleformidling« forstås, at en tjeneste ydes, uden at parterne er til stede samtidig, at 2) der ved ad »elektronisk vej« forstås, at en tjeneste fra afsendelsesstedet sendes og på bestemmelsesstedet modtages ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og

datalagringsudstyr, og som udelukkende sendes, rutes og modtages via tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler, og at 3) der ved »individuel anmodning fra en tjenestemodtager« forstås, at en tjeneste ydes ved transmission af data på individuel anmodning.

2.2.2. Definitioner

Finans & Leasing ønsker, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4, nr. 7, om definition af »samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen« uddybes.

Justitsministeriet bemærker, at definitionen af »samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen« følger af forbrugerkreditdirektivets artikel 3, nr. 5, der, som det fremgår af lovforslagets pkt. 2.2.2.2, er ledsaget af præambelbetragtning 41. Der lægges med lovforslaget op til at foretage en direktivnær implementering, ligesom der lægges op til ikke at foretage overimplementering. Den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4, nr. 7, er udformet i overensstemmelse hermed.

Justitsministeriet bemærker herudover, at det fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 e, stk. 2, nr. 5, at de generelle oplysninger, jf. bestemmelsens stk. 1, som minimum skal omfatte et repræsentativt eksempel på det samlede kreditbeløb, de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkrediten, det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren, og de årlige omkostninger i procent. Det fremgår derudover af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 f, stk. 1, at kreditgivere og i givet fald kreditformidlere forud for aftaleindgåelsen skal give forbrugeren fyldestgørende forklaringer om de foreslåede kreditaftaler og eventuelle accessoriske tjenesteydelser, der gør det muligt for forbrugeren at vurdere, om de foreslåede kreditaftaler og accessoriske tjenesteydelser er tilpasset forbrugers behov og finansielle situation. På den baggrund vil kreditgiveren således være forpligtet til at give fyldestgørende forklaringer om, at der påregnes omkostninger, hvis sådanne omkostninger ikke kan beregnes i forvejen.

2.2.3. Forpligtelse til at give forbrugerne oplysninger omkostningsfrit

Forbrugerombudsmanden er enig i Justitsministeriets vurdering af, at der ikke efter gældende ret er hjemmel til, at en kreditgiver eller kreditformidler kan kræve betaling for opfyldelse af de lovbestemte forpligtelser.

Forbrugerombudsmanden finder det hensigtsmæssigt, at det fremgår af lovforslagets pkt. 2.3.3., at den foreslåede nye bestemmelse i kreditaftalelovens § 4 a svarer til den gældende retstilstand.

Justitsministeriet kan henvise til lovforslagets pkt. 2.3.3, hvoraf det fremgår, at det følger af kreditaftalelovens § 7, stk. 1, at loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter ikke ved aftale kan fraviges til skade for forbrugeren, og der er efter Justitsministeriets vurdering ikke efter gældende ret hjemmel til, at en kreditgiver eller en kreditformidler kan kræve betaling for opfyldelse af de lovbestemte forpligtelser. Derudover kan Justitsministeriet henvise til, at det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som § 4 a i kreditaftaleloven, hvoraf det fremgår, at når der gives oplysninger til forbrugerne i medfør kreditaftaleloven, gives sådanne oplysninger omkostningsfrit til forbrugeren, uanset via hvilket medie de gives.

2.2.4. Forbud mod forskelsbehandling

Finans & Leasing beder med henvisning til en række opstillede eksempler om en konkret vurdering heraf set i forhold den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4 b.

Justitsministeriet kan henvise til ordlyden af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4 b, stk. 1, hvoraf det fremgår, at de betingelser, der skal opfyldes for at få bevilget en kredit, ikke må diskriminere forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl eller af grunde som omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, når disse forbrugere anmoder om, indgår eller har en kreditaftale i Unionen. Videre fremgår det af den foreslåede bestemmelses stk. 2, at uanset stk. 1 kan der tilbydes forskellige betingelser for adgang til en kredit, hvor disse betingelser er behørigt begrundet i objektive kriterier.

2.2.5. Forbud mod vildledning i forbindelse med markedsføring af kreditaftaler

Dansk Erhverv bemærker, at markedsføring af kreditaftaler, der ikke sker på en rimelig, entydig og ikke vildledende måde, allerede vil være omfattet af markedsføringslovens §§ 5 og 6.

Erhvervsministeriet bemærker, at forbrugerkreditdirektivet medfører totalharmonisering, hvilket betyder, at medlemsstaterne skal gennemføre de fastsatte regler i direktivet i deres nationale lovgivning. For at sikre en korrekt implementering indsættes der en bestemmelse i markedsføringsloven, der svarer til direktivets artikel 7.

Erhvervsministeriet bemærker i den forbindelse, at markedsføringslovens §§ 5 og 6 fortsat vil finde anvendelse. Det er en betingelse for, at der er handlet i strid med markedsføringslovens §§ 5 og 6, at den pågældende handelspraksis væsentligt forvrider eller ville kunne forventes at forvride den økonomiske adfærd hos gennemsnitsforbrugeren. Dette vil imidlertid ikke være en betingelse for, at der er handlet i strid med den foreslåede bestemmelse i § 11 c i markedsføringsloven.

2.2.6. Standardoplysninger, der skal indgå i markedsføring af kreditaftaler, samt krav om advarsel om, at det koster penge at låne penge

Dansk Erhverv opfordrer myndighederne til at udarbejde en vejledning, der rådgiver virksomhederne i, hvordan advarslen i den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, i markedsføringsloven, kan gives, samt hvor i annonceringen, oplysningerne skal gives. Dansk Erhverv opfordrer endvidere til, at der gives eksempler på lignende ordlyd, der henholdsvis vil og ikke vil kunne accepteres.

Erhvervsministeriet bemærker, at Forbrugerombudsmanden håndhæver reglerne i markedsføringsloven. Forbrugerombudsmanden kan lave vejledninger, som indeholder Forbrugerombudsmandens fortolkning af de love, der hører under institutionens tilsyn. Forbrugerombudsmanden vælger dog selv, om og i hvilket omfang der udarbejdes vejledning på et givent område.

Dansk Industri og DI Bilbranchen bemærker, at det bør præciseres, at reklamer for mærke/leasingkampagner m.v., hvor et konkret kredit-/leasingtilbud indgår i god tro og i overensstemmelse med kreditvurderingskrav, ikke rammes urimeligt af standardadvarslen m.v. Dansk Industri og DI Bilbranchen bemærker i den forbindelse, at der bør udarbejdes sektorrelateret vejledning, så f.eks. mærke/forhandlerkampagner kan markedsføres uden forøget retsusikkerhed.

Finans Danmark finder det hensigtsmæssigt, at der åbnes op for brug af andre formuleringer, der kan skærpe forbrugerens opmærksomhed. Finans

Danmark bemærker dog, at det ikke er hensigtsmæssigt, at der skal gives advarsel i tilfælde, hvor kreditaftalen er rentefri og ikke medfører omkostninger for forbrugeren. Finans Danmark foreslår derfor, at advarslen kun gives, hvis kreditaftalen er rentebærende og medfører omkostninger for forbrugeren.

Finans Danmark bemærker endvidere, om den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 5, i markedsføringsloven, skal fortolkes således, at hvis standardoplysningerne i foreslåede stk. 2, nr. 1-4, ikke kan vises på ”første skærmbillede”, så vil kreditgiver være afskåret fra at markedsføre kreditaftalen på mediet.

Finans & Leasing opfordrer til, at Forbrugerombudsmandens nuværende vejledning på området ændres som følge af den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 5, i markedsføringsloven, hvorefter nogle oplysninger kan gives ved at klikke, scrolle eller swipe.

Finans & Leasing opfordrer endvidere til, at de nationale særregler om prisoplysningskrav for banker ophæves.

Forbrugerombudsmanden kan tiltræde det anførte i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, i markedsføringsloven, om, at en kreditaftale stadig kan påføre en forbruger omkostninger, selvom kreditten i sig selv er rente- og omkostningsfri, idet forbrugeren kan blive pålagt rykkergebyrer og renter, hvis forbrugeren ikke betaler rettidigt.

Forbrugerombudsmanden gør i den forbindelse opmærksom på, at der i praksis er set eksempler på tilfælde, hvor forbrugere ender med at betale skjulte omkostninger for et lån, selvom kreditaftalen i sig selv fremstår som rente- og omkostningsfri. Forbrugerombudsmanden henviser bl.a. til Østre Landsrets kendelse af 27. april 2023, der er gengivet i UfR 2023.3408 Ø samt Østre Landsrets dom af 6. maj 2025 i sag BS-19060/2024-OLR.

Mobility Denmark påpeger, at bilfinansiering adskiller sig væsentligt fra de kortfristede forbrugslån, som reglerne først og fremmest sigter på. Mobility Denmark anbefaler derfor, at kravene til markedsføring differentieres, så information om lånets faktiske pris fortsat fremhæves, men at bilfinansiering ikke underlægges samme restriktioner som hurtige forbrugslån uden sikkerhed.

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 8, kan medlemsstaterne vælge, at bl.a. artikel 8, stk. 3, litra d, e og f, ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kredit ydes rentefrit og uden andre omkostninger, jf. litra b. Da denne undtagelsesmulighed ikke omfatter direktivets artikel 8, stk. 1, som implementeres i markedsføringslovens § 18, stk. 1, er det Erhvervsministeriets vurdering, at bestemmelsen generelt vil finde anvendelse på markedsføring af kreditaftaler, herunder også i forbindelse med markedsføring af rente- og omkostningsfrie kreditaftaler. Dette skal bidrage til direktivets formål om at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

Rente- og omkostningsfrie kreditaftaler kan i visse tilfælde også være risikable for forbrugerne. Selvom kreditten i sig selv er rente- og omkostningsfri, kan forbrugeren blive pålagt rykkergebyrer og renter, hvis forbrugeren ikke betaler rettidigt. Dermed påføres forbrugeren omkostninger, som forbrugeren måske ikke har mulighed for at betale.

I visse tilfælde vil rente- og omkostningsfrie kreditaftaler imidlertid reelt være gratis for forbrugeren, fordi aftalen netop er rente- og omkostningsfri, og forbrugeren tilbagetaler lånet rettidigt og dermed undgår eventuelle rykkergebyrer. I sådanne tilfælde vil advarslen kunne være vildledende.

Den erhvervsdrivende kan derfor i forbindelse med markedsføringen af sådanne kreditaftaler og den påbudte advarsel vælge at uddybe, at den konkrete kreditaftale ikke påfører nogen form for omkostninger. Dette vil dog være under forudsætning af, at der reelt ikke er renter eller omkostninger forbundet med kreditaftalen.

Erhvervsministeriet bemærker, at det følger af den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 3, i markedsføringsloven, at standardoplysningerne i § 18, stk. 2, skal være let læselige eller kunne høres tydeligt, alt efter hvad der er relevant, og være tilpasset de tekniske begrænsninger ved det medie, der anvendes til markedsføring. Standardoplysningerne skal angives klart, kort og på en fremtrædende måde ved hjælp af et repræsentativt eksempel.

Det følger af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 3, at bestemmelsen vil medføre, at standardoplysningerne skal være let læselige og tilpasset for at tage hensyn til visse mediers tekniske begrænsninger, herunder mobiltelefoner, og at dette skal bidrage til at sætte forbrugerne i stand til at sammenligne forskellige tilbud.

I særlige og begrundede tilfælde skal forbrugeren have adgang til standardoplysningerne efter § 18, stk. 2, nr. 5 og 6, ved at klikke, scrolle eller swipe. Forbrugeren skal dog forelægges alle de standardoplysninger, der skal indgå i markedsføring af kreditaftaler, inden de får adgang til et kredittilbud, også i tilfælde af at de klikker, scroller eller swiper.

2.2.7. Forbud mod markedsføring af visse kreditprodukter

Dansk Erhverv bemærker, at det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i markedsføringslovens § 11 d, at den foreslåede bestemmelse ikke vil være til hinder for, at en bank i forbindelse med en individuel rådgivning f.eks. rådgiver en kunde til at omlægge lån, hvorved kunden sparer penge. Dansk Erhverv foreslår i den forbindelse af ændre ”bank” til ”kreditgiver”, da det bør være muligt for enhver kreditgiver i forbindelse med en individuel rådgivning at tilbyde kunderne omlægning eller nye lån, der vil sikre, at kunderne sparer penge.

Finans Danmark bemærker, at den foreslåede bestemmelse i markedsføringslovens § 11 d, stk. 1, henviser til markedsføring af kreditprodukter. Lovforslaget indeholder dog ikke en definition herpå. Det bør præciseres, om der med kreditprodukter menes kreditaftaler eller noget andet, idet der i så fald bør indsættes en definition af kreditprodukter.

Finans Danmark finder det unødigt begrænsede, at markedsføring efter § 11 d, nr. 1, ikke må tilskynde forbrugere til at søge om kredit ved at antyde, at kredit vil forbedre disse forbrugeres finansielle situation, da der kan være situationer, hvor det kan betale sig for forbrugere at samle dyre forbrugslån i ét billigere og bedre banklån.

Finans Danmark og **Finans & Leasing** bemærker, at det bør præciseres i bemærkningerne til § 11 d, nr. 1, at kreditgiver kan kontakte en kunde med hjemmel i god skik reglerne med henblik på at give kunden information om kundens nuværende produkter eller services, forudsat at kontakten ikke er omfattet af markedsføringsloven § 10.

Finans & Leasing bemærker endvidere, at den foreslåede § 11 d, nr. 4, ikke bør implementeres, da det er en valgmulighed efter direktivet, og at der tages højde for problemet i kravet til kreditgiver om at gennemføre en individuel kreditværdighedsvurdering. Finans & Leasing finder, at det er et relevant og legitimt parameter for forbrugere, der ønsker at optage lån, om kreditgiver

kan tilbyde en smidig og hurtig proces, hvorfor det er et relevant konkurrenceparameter, som kreditgiver bør kunne reklamere med.

Finans & Leasing bemærker i den forbindelse, at såfremt bestemmelsen medtages, bør det fremgå af bemærkningerne, at bestemmelsen ikke vil stille krav til kreditgivere om at ændre deres navn, hvis navnet skulle indeholde mindelser om hastighed med långivning, f.eks. "Kvikbank", og at dette kan støttes ved ordet "fremhæve". Finans & Leasing anfører, at man ikke via brug af sit selskabsnavn i markedsføringen kan anses for at fremhæve et budskab om hurtighed i kreditbehandlingen.

Finans & Leasing opfordrer endvidere til, at markedsføringslovens § 11 b fjernes eller erstattes af et specifikt forbud mod markedsføring af lån til brug for spil, da bestemmelsen ikke giver mening, idet ÅOP-loftet har betydet, at de kviklånsselskaber, som reklameindgrebet var rettet mod, er stoppet på det danske marked. Finans & Leasing bemærker, at man alternativt bør tilføje leasing af motorkøretøjer til undtagelsesbestemmelsen i § 11 b, stk. 3.

Forbrugerombudsmanden finder det positivt, at der med lovforslaget lægges op til at implementere den valgfrie mulighed, som følger af forbrugerkreditdirektivets artikel 8, stk. 8, litra a, hvorefter medlemsstaterne kan forbyde reklame for kreditprodukter, som fremhæver, hvor nemt eller hurtigt der kan opnås kredit, jf. den foreslåede bestemmelse i markedsføringslovens § 11 d, nr. 4. Forbrugerombudsmanden kan derfor ud fra et håndhævelsessynspunkt tiltræde Erhvervsministeriets vurdering af, at den foreslåede § 11 d, nr. 4, vil kunne bidrage til at mindske risikoen for overgældssætning af sårbare eller impulsive forbrugere.

Forbrugerombudsmanden bemærker, at der ikke lægges op til at udnytte de øvrige valgfrie forbud i direktivets artikel 8, stk. 8, litra b og c. Forbrugerombudsmanden bemærker hertil, at indførelsen af disse forbud ville ligge i umiddelbar forlængelse af det overordnede formål om at mindske risikoen for overgældssætning af sårbare og impulsive forbrugere.

Mobility Denmark bemærker, at der med den foreslåede bestemmelse i markedsføringslovens § 11 d, nr. 1, foreslås et forbud mod markedsføring af kreditprodukter, der fremhæver hvor nemt eller hurtigt der kan opnås kredit. I den forbindelse bemærker Mobility Denmark, at når lovforslaget sidestiller billån med kortfristede forbrugslån, risikerer man at undergrave en

velfungerende forretningsmodel og dermed forringe konkurrencen til skade for danske bilkøbere.

Mobility Denmark anbefaler derfor, at kravene til markedsføring differentieres, så information om lånets faktiske pris fortsat fremhæves, men at bilfinansiering ikke underlægges samme restriktioner som hurtige forbrugslån uden sikkerhed.

Erhvervsministeriet bemærker, at forbrugerkreditdirektivet medfører totalharmonisering, og at formålet med direktivet bl.a. er at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. For at sikre en korrekt implementering af direktivet lægges der op til at bruge samme ordlyd som i direktivet.

Der lægges ikke op til at indsætte en definition af begrebet "kreditprodukt", idet forbrugerkreditdirektivet ikke fastlægger dette nærmere. Det vil således bero på en konkret vurdering, hvad der omfattes heraf.

Erhvervsministeriet bemærker, at der i lovforslagets bemærkninger gives et eksempel på en situation, der ikke vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i markedsføringslovens § 11 d, nr. 1. Dette kan med fordel ændres til "kreditformidler" for at sikre overensstemmelse med lovforslagets ordlyd.

Det bemærkes, at det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen ikke vil være til hinder for, at en kreditgiver i forbindelse med individuel rådgivning f.eks. rådgiver en kunde til at omlægge lån, hvorved kunden sparer penge.

Erhvervsministeriet vurderer, at et forbud mod markedsføring af kreditprodukter, som fremhæver, hvor nemt eller hurtigt der kan opnås kredit, jf. den foreslåede bestemmelse i markedsføringslovens § 11 d, nr. 4, vil kunne mindske risikoen for, at forbrugere bliver fristet til at optage et hurtigt lån uden at have et reelt overblik over omkostningerne og de deraf følgende konsekvenser. Erhvervsministeriets vurderer dog ikke, at der er så tungtvægende hensyn, der berettiger, at lovforslaget går videre end minimumskravene i direktivet i forhold til også at implementere de valgfri forbud i direktivets artikel 8, stk. 8, litra b og c.

Erhvervsministeriet bemærker, at forbrugerkreditdirektivets artikel 8, stk. 8, anses som hjemmel til at opretholde de eksisterende nationale forbud mod

markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder i markedsføringslovens §§ 11 a og 11 b, da forbuddene fortsat vurderes at bidrage til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

2.2.8. Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

Finans Danmark bemærker med henvisning til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 a, stk. 3, bl.a., at en kreditgiver typisk vil kommunikere og give oplysninger til en forbruger via en platform, som kreditgiveren har udviklet, f.eks. en netbank, eller have indgået samarbejdsaftale med en udbyder af en digital postkasse, hvor kunden kan modtage post fra kreditgiver, f.eks. e-Boks. Finans Danmark finder, at en kreditgiver vil leve op til bestemmelsen ved at tilbyde de medier, som kreditgiver anvender.

Finans & Leasing støtter, at forbrugerens valgmulighed af medie begrænses til ”almindeligt anvendte medier”. Finans & Leasing opfordrer til, at der i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 a, stk. 3, gives eksempler på, hvilke medier der i dag anses for almindeligt anvendte samt eksempler på det modsatte.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af kreditaftalelovens § 7 a, stk. 3, at de i stk. 1 nævnte oplysninger, altså de klare og forståelige oplysninger, der skal gives af kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren forud for aftaleindgåelsen, og som er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud med henblik på at træffe en informeret beslutning om, hvorvidt der skal indgås en kreditaftale på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, der tilbydes af kreditgiveren, og i givet fald de præferencer, som forbrugeren har givet udtryk for, og de oplysninger, som forbrugeren har givet, skal gives på papir eller på et andet varigt medium, som forbrugeren vælger, ved hjælp af lovens bilag 2. Videre fremgår det af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, at forbrugerne ikke kan kræve, at kreditgivere eller i givet fald kreditformidlere giver oplysninger på typer af varige medier, der ikke er almindeligt anvendt, jf. forbrugerkreditdirektivets præambelbetragtning 34. Justitsministeriet bemærker herudover, at det er op til forbrugeren selv at vælge det medium, som oplysningerne forud for aftaleindgåelsen skal gives på.

2.2.9. Oplysninger forud for aftaleindgåelsen i forbindelse med visse særlige former for kreditaftaler

Finans Danmark bemærker, at det fremgår af kreditaftalelovens § 7 b, stk. 1, at de i § 7 a, stk. 1 og 2, nævnte oplysninger ”uanset § 7 a, stk. 3, 1. pkt.” gives på papir eller varigt medium ved hjælp af bilag 3, ligesom der i § 7 b, stk. 2, anføres ”uanset § 7 a, stk. 4”. Finans Danmark er usikre på, om disse udsagn har en selvstændig relevans, idet det klart fremgår af § 7 b, stk. 1, at oplysningerne skal gives ved brug af bilag 3.

Justitsministeriet bemærker, at det med de foreslåede bestemmelser i kreditaftalelovens § 7 b, stk. 1 og 2, bliver gjort klart, hvilket bilag der skal anvendes i relation til kreditaftaler omfattet af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 7.

2.2.10. Kombinationssalg og pakkesalg

Finans Danmark foreslår bl.a. at der i relation til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 12, stk. 3, gives en præcisering af, hvad der menes med, at kreditgiveren trods forbud om kombinationssalg kan anmode forbrugeren om at åbne eller opretholde en betalings- eller opsparingskonto, hvis formålet med en sådan konto er ”at samle ressourcer for at opnå kreditten”.

Justitsministeriet bemærker, at lovforslaget, herunder den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 12, stk. 3, er udtryk for en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivets artikel 14, stk. 2. Udover hvad der følger af direktivet, herunder af eventuelle præambelbetragtninger, vil det være op til domstolene at foretage en nærmere fortolkning af de enkelte bestemmelsers anvendelsesområde.

2.2.11. Rådgivningstjenester

Finans Danmark finder i forhold til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 14 (oplysning om rådgivningstjenester), at finansielle virksomheder, som i forvejen er underlagt reglerne om god skik for finansielle virksomheder og rådgivningsreglerne heri, ikke omfattes af bestemmelsen, hvilket Finans Danmark ønsker afspejlet i bestemmelsen.

Justitsministeriet henviser indledningsvis til, at forbrugerkreditdirektivet er et totalharmoniseringsdirektiv, hvorfor medlemsstaterne alene på visse områder har valgmuligheder i forbindelse med implementeringen. Den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 14 gennemfører

forbrugerkreditdirektivets artikel 16. Således vil reglerne om god skik for finansielle virksomheder fortsat finde anvendelse. Reglerne om god skik for finansielle virksomheder hører under Erhvervsministeriet, som har oplyst, at et udkast til en ny bekendtgørelse herom forventes sendt i offentlig høring i oktober 2025.

Finans & Leasing ønsker det bl.a. præciseret, hvornår en kreditgiver og i givet fald kreditformidleren skal give oplysninger om rådgivningstjenester til forbrugeren, herunder om dette skal ske inden forbrugeren indgår kreditaftalen. Finans & Leasing ønsker det endvidere præciseret, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 14, stk. 7, kun er relevant, når kreditgiver har påtaget sig en rådgivningsforpligtelse, eller en sådan forpligtelse følger af lovgivningen fx god skik-reglerne.

Justitsministeriet henviser til ordlyden af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 14, stk. 1, hvorefter kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren i forbindelse med en given transaktion udtrykkeligt skal underrette forbrugeren om, hvorvidt der ydes eller kan ydes rådgivningstjenester til forbrugeren. Justitsministeriet bemærker endvidere, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 14 gælder for rådgivningstjenester. I øvrigt fremgår det af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4 c, stk. 1, at kreditgiveren og kreditformidleren skal handle redeligt, rimeligt, gennemsigtigt og professionelt samt tage hensyn til forbrugers rettigheder og interesser, når de bl.a. udformer kreditprodukter og indgår kreditaftaler.

Forbrugerrådet Tænk ser det som et fremskridt, at rådgivning fremhæves som en selvstændig aktivitet, der skal ske i forbrugers interesse.

Forbrugerrådet Tænk ser det samtidig som værende helt centralt, at betegnelsen ”uafhængig rådgivning” kun anvendes, når rådgivningen faktisk er uafhængig af kreditgiverens egne kommercielle interesser. Forbrugerrådet Tænk finder det derfor meget beklageligt, at der lægges op til ikke at udnytte muligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 16, stk. 4, 1. afsnit, om at forbyde brugen af betegnelserne ”rådgivning” og ”rådgiver” eller lignende udtryk, når rådgivningstjenesterne markedsføres og ydes til forbrugere af kreditgivere eller eventuelt kreditformidlere. Forbrugerrådet Tænk bemærker, at selvom en tilsvarende mulighed i boligkreditdirektivet ikke er udnyttet, bør det ikke medføre, at muligheden ikke udnyttes ved implementeringen af forbrugerkreditdirektivet.

Som det fremgår af lovforslagets pkt. 2.15.3, taler det efter Justitsministeriets opfattelse for ikke at udnytte valgmulighederne i forbrugerkreditdirektivets artikel 16, stk. 4, 1. og 4. afsnit, at der findes lignende valgmuligheder for så vidt angår boligkredit i boligkreditdirektivets artikel 22, stk. 4, 1. og 4. afsnit, som ikke er udnyttet i forbindelse med gennemførelsen af boligkreditdirektivet. Dette skyldes hensynet til at skabe en så ensartet regulering af boligkreditaftaler og forbrugerkreditaftaler som muligt. Derudover bemærker Justitsministeriet, at der med lovforslaget lægges op til, at implementeringen af forbrugerkreditdirektivet så vidt muligt vil ske uden overimplementering.

2.2.12. Forpligtelse til at vurdere forbrugerens kreditværdighed

Dansk Erhverv bakker helhjertet op om målsætningen med kreditaftalelovens § 7 c, herunder at sikre, at der ikke udstedes lån eller kreditter til forbrugere, der ikke kan betale pengene tilbage. I den forbindelse bemærker Dansk Erhverv, at det skal sikres, at kravene til f.eks. kreditværdighedsvurderinger ikke bliver så omfattende og rigide, at det bliver for omkostningsomt at foretage kreditværdighedsvurdering ved små lån, fordi det kan føre til, at sådanne lån ikke udbydes.

Samtidig lægger Dansk Erhverv til grund, at kreditgiver – som også efter de eksisterende regler – har et vist skøn i forhold til, hvornår og i hvilket omfang, der skal indhentes yderligere dokumentation i forhold til de oplysninger, der som udgangspunkt ikke er tale om en skærpelse af kravene til kreditværdighedsvurderingen.

Finans Danmark støtter den valgte direktivnære implementering i relation til kreditværdighedsvurderinger.

Finans Danmark finder i forhold til ordlyden af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 8, at ”annullere” ikke er et juridisk begreb i dansk ret, og opfordrer til i stedet at anvende f.eks. opsigelse eller ophævelse.

Finans Danmark ønsker det endvidere afklaret, om den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 8, er til hinder for at ændre/opsige en kreditaftale, som er fejlbehæftet f.eks. pga. en regnefejl, inden kreditten er effektueret, og hvor en korrekt kreditværdighedsvurdering viser, at indgåelsen af aftalen åbenlyst vil være til skade for forbrugeren.

Justitsministeriet bemærker, at det bl.a. følger af forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 7, at medlemsstaterne skal sikre, at en kreditgiver, der indgår en kreditaftale med en forbruger, ikke efterfølgende kan annullere eller ændre kreditaftalen til skade for forbrugeren med den begrundelse, at vurderingen af kreditværdigheden var ukorrekt. Den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 8, er i overensstemmelse hermed. Når kreditgiveren efter at have foretaget den nødvendige kreditværdighedsvurdering har tilbudt og indgået en kreditaftale med forbrugeren, kan kreditaftalen dermed som udgangspunkt ikke hæves eller ændres med den begrundelse, at kreditværdighedsvurderingen ikke var korrekt. Justitsministeriet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 1, at kreditgiver skal foretage en grundig vurdering af forbrugerens kreditværdighed, inden der indgås en kreditaftale.

Forbrugerrådet Tænk støtter fuldt ud, at kreditgivere efter det reviderende direktiv bliver pålagt at udarbejde en grundig og ajourført kreditværdighedsvurdering, hvor det tidligere kun var fastslået, at der skulle laves en kreditværdighedsvurdering. Samtidig finder Forbrugerrådet Tænk, at det er positivt, at forbrugeren efter det reviderede direktiv får ret til menneskelig gennemgang af kreditbeslutninger, der træffes på baggrund af automatiserede løsninger.

Finans Danmark bemærker, at det i forhold til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 9, bør præciseres, at bestemmelsen både omfatter fuldt automatiske processer og tilfælde, hvor der både er foretaget automatisk behandling og menneskelig kontrol.

Justitsministeriet bemærker, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 9, angår tilfælde, hvor vurderingen af forbrugerens kreditværdighed omfatter automatisk behandling af personoplysninger. Bestemmelsen fastlægger balancen mellem muligheden for kreditgiveren for at anvende automatisk behandling af personoplysninger overfor forbrugeren ret til individuel og menneskelig behandling af de pågældende oplysninger, inklusiv en gennemgang af den af kreditgiveren foretagne kreditværdighedsvurdering og resultatet heraf.

Finans Danmark anfører med henvisning til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 11, at det ikke er helt klart, hvornår det er

relevant at henviser forbrugeren til en gældsrådgivningstjeneste, og hvad der skal forstås ved ”let tilgængelig”.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 11, at kreditgiveren er forpligtet til straks at underrette forbrugeren om et afslag på en kreditansøgning og, hvis det er relevant, henviser forbrugeren til let tilgængelige gældsrådgivningstjenester. Bestemmelsen gennemfører forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 9, og som det fremgår af lovforslagets pkt. 2.36.2, forklares den pågældende bestemmelse af præambelbetragtning 81. Heraf fremgår det, at gældsrådgivningstjenester skal være let tilgængelige for forbrugerne og tage hensyn til forbrugernes bopæl og deres sprog, og det skal derfor være reelt muligt for forbrugeren at anvende gældsrådgivningstjenesten.

Forbrugerombudsmanden har noteret sig, at der med lovudkastet ikke lægges op til at udnytte valgmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 11 (forpligtelse til at kreditgivere vurderer forbrugernes kreditværdighed på grundlag af en søgning i specifikke databaser). Forbrugerombudsmanden anbefaler, at valgmuligheden udnyttes, henset til, at der allerede i dag er åbnet for adgang til årsopgørelser, indkomstregistret, det offentlige gældsregister samt tinglysningsregistre. En sådan tydelig og obligatorisk regel vil også ud fra et håndhævelsessyn være hensigtsmæssig, ligesom det vil kunne bidrage til at bekæmpe restancer til det offentlige.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af lovforslagets pkt. 2.17.3, at efter 2008-direktivets artikel 8, stk. 1, 2. pkt., kunne medlemsstater, hvis lovgivning krævede, at kreditgiveren vurderede forbrugerens kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database, opretholde denne forpligtelse. Det er imidlertid ikke efter gældende ret obligatorisk for kreditgivere, som omfattes af kreditaftaleloven, at vurdere forbrugernes kreditværdighed på grundlag af en søgning i specifikke databaser, idet oplysningerne efter kreditgiverens skøn kan indhentes hos forbrugeren eller ved søgning i relevante databaser, jf. lovforslagets pkt. 2.17.1. I lyset heraf finder Justitsministeriet, at valgmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 11, ikke bør udnyttes. At valgmuligheden ikke udnyttes betyder, at gældende ret videreføres, sådan at kreditgivere, ligesom det er i dag, kan skønne, hvordan oplysningerne til brug for kreditvurdering skal indhentes. Justitsministeriet henviser samtidig til, at implementeringen af forbrugerkreditdirektivet så vidt muligt vil ske uden overimplementering, ligesom der med lovforslaget så vidt muligt lægges op til at videreføre gældende ret.

Finans & Leasing støtter den valgte direktivnære implementering. Finans & Leasing bemærker endvidere bl.a., at i lyset af, at bestemmelsen er totalharmoniserende, bør danske tilsynsmyndigheder skele til, hvorledes andre EU-lande fortolker bestemmelsen. Finans & Leasing opfordrer samtidig til, at myndighederne søger at give kreditgiver et så godt oplysningsgrundlag som muligt med henblik på at kunne leve op til kravet om en fyldestgørende, individuel kreditværdighedsvurdering af lånsøgere.

Forbrugerrådet Tænk anbefaler, at vejledningen om kreditværdighedsvurdering opdateres i lyset af den nye og strammere direktivtekst, idet det efter Forbrugerrådet Tænks opfattelse bør fremgå klart af vejledningen, hvilke oplysninger kreditgivere skal indhente og dokumentere, samt en klar uddybning af, hvor tilsynsmyndighederne anser, at kreditgiver med rimelighed kan anvende skøn. Forbrugerrådet Tænk fremhæver det som et særligt fremskridt, at det nu gøres ulovligt at udstede lån, når kreditværdighedsvurderingen viser et negativt resultat (kreditaftalelovens § 7 c, stk. 7).

Justitsministeriet bemærker, at vejledning om kreditværdighedsvurdering udarbejdes af tilsynsmyndighederne på området, dvs. Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden. Bemærkningerne herom er videreformidlet til Erhvervsministeriet, under hvis område myndighederne hører.

2.2.13. Databaser

Finans & Leasing bemærker, at der i bemærkningerne til kreditaftalelovens § 7 h, stk. 3, står ”bør”, mens ”skal” anføres i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 h, stk. 3.

På baggrund af høringssvaret fra Finans & Leasing er Justitsministeriet blevet opmærksom på, at der er behov for at justere bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 h, stk. 3, således af bemærkningerne stemmer overens med ordlyden af den foreslåede bestemmelse.

Finans & Leasing ønsker, at der henvises til eksempler på danske databaser, f.eks. KreditStatus og eSkatData. Finans & Leasing anfører herudover, at Datatilsynet tidligere har fastlagt en undergrænse på 1.000 kr. ved oplysning om restancer på lån i KreditStatus.

Justitsministeriet bemærker, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 h, stk. 3, fastsætter krav til databaser generelt, hvorfor det ikke vil være relevant at opregne specifikke databaser. Endvidere bemærkes det, at der ikke af forbrugerkreditdirektivet fremgår en beløbsgrænse ved oplysning om restancer.

2.2.14. Underretning om ændringer i debitorrenten

Finans & Leasing bemærker, at det ikke fremgår, hvad der menes med ”god tid”, når det i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 9, stk. 1 fremgår, at kreditgiveren skal underrette forbrugeren i god tid inden ændringen træder i kraft.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 9, stk. 1, at kreditgiveren underretter forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten på papir eller et andet varigt medium, der er angivet i kreditaftalen, i god tid inden ændringen træder i kraft.

Justitsministeriet bemærker, at det ikke er nærmere defineret i forbrugerkreditdirektivet, hvad der ligger i kravet om, at underretningen skal gives i god tid inden ændringen træder i kraft. Efter Justitsministeriets opfattelse må dette imidlertid indebære, at forbrugeren vil skulle have tilstrækkelig tid til at sætte sig ind i oplysningerne, inden ændringen træder i kraft. Det tidsrum, der skal forløbe mellem underretningen gives og ændringen træder i kraft, vil således afhænge af en konkret vurdering.

2.2.15. Overtræk og kassekreditter

Finans Danmark bemærker, at det bør tydeliggøres, om der er tiltænkt en forskel, når det i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 8 b, stk. 3 står ”videresende” (forbrugerkreditdirektivets artikel 25, stk. 2), mens der står ”henvise” i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 7 c, stk. 11 (forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 9). Finans Danmark bemærker, at der i den tyske udgave af bestemmelserne i forbrugerkreditdirektivets står ”verwisen” og i den svenske udgave af bestemmelserne i forbrugerkreditdirektivet står ”hänvisa”.

Derudover anfører Finans Danmark, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 8 b, stk. 5, og § 10, stk. 6, bør ændres med henblik på at sikre kronologien i bestemmelsen.

Justitsministeriet bemærker, at det bl.a. fremgår af forbrugerkreditdirektivets artikel 25, stk. 2 (som der lægges op til at implementere i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 8 b, stk. 3), at i tilfælde af regelmæssigt overtræk tilbyder kreditgiveren forbrugeren rådgivningstjenester, hvor sådanne er til rådighed, og videresender omkostningsfrit forbrugeren til gældsrådgivningstjenester. Det fremgår bl.a. af forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 9 (som der lægges op til at implementere i 7 c, stk. 11), at medlemsstaterne sikrer, at kreditgiveren, hvis kreditansøgning afslås, er forpligtet til straks at underrette forbrugeren om afslaget og, hvis det er relevant, henvise forbrugeren til let tilgængelige gældsrådgivningstjenester.

Med lovforslaget lægges der op til en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivet i dansk ret. Justitsministeriet kan derfor henvise til, at udover hvad der følger af direktivteksten, herunder af eventuelt ledsagende præambelbetragtninger, vil det være op til domstolene at foretage en nærmere fortolkning af bestemmelsernes anvendelsesområde.

Justitsministeriet bemærker, at der på baggrund af det modtagne høringsvar fra Finans Danmark er foretaget en justering af de foreslåede bestemmelser i kreditaftalelovens § 8 b, stk. 5, og § 10, stk. 6, med henblik på fuld overensstemmelse med forbrugerkreditdirektivets artikel 24, stk. 4, og artikel 25, stk. 5.

Finans Danmark finder det uklart, hvilke indlånskonti der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 8 b, stk. 4, om overtræk, idet en forbruger ikke er tillagt en ret til at overtrække en indlånskonto. Finans Danmark opfordrer derfor til, at det præciseres, hvornår bestemmelsen finder anvendelse, herunder i hvilke overtræksituationer.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 8 b, stk. 4, at kreditgiveren på en aftalt måde skal underrette forbrugeren, når overtrækket ikke længere er tilladt, eller når overtræksgrænsen nedsættes. Justitsministeriet bemærker, at det er en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at overtræk er tilladt i henhold til forbrugers kreditaftale.

Finans Danmark har endvidere spørgsmål til de konkrete formuleringer i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 10.

Justitsministeriet bemærker, at der med lovforslaget lægges op til en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivet i dansk ret. Justitsministeriet kan derfor henvise til, at udover hvad der følger af direktivteksten, herunder af eventuelt ledsagende præambelbetragtninger, vil det være op til domstolene at foretage en nærmere fortolkning af bestemmelsernes anvendelsesområde.

Forbrugerrådet Tænk finder det positivt, at der med implementeringen af direktivet sker en skærpelse i reglerne vedrørende overtræk på løbende konti samt kassekreditter. Forbrugerrådet Tænk finder det også positivt, at der kommer klare retningslinjer for håndtering af gældsproblemer i forbindelse med overtræk og kassekreditter.

Forbrugerrådet Tænk finder det dog beklageligt, at der lægges op til at udnytte undtagelsesmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 4, så der ikke skal foretages en kreditværdighedsvurdering ved indgåelse af kreditaftaler i form af overtræk, fordi stærke og klare regler er nødvendige for at forhindre, at uansvarlige kreditgivere udnytter reglerne om fraværet af kreditværdighedsvurdering, så overtræk kan blive en skjult gældsfælde for økonomisk sårbare forbrugere.

Kreditaftaler i form af overtræk er i dag omfattet af kravet om at foretage kreditværdighedsvurdering efter § 9 i lov om forbrugslånsvirksomheder. Erhvervsministeriet bemærker hertil, at kreditværdighedsvurdering i forbindelse med kreditaftaler i form af overtræk styrker forbrugerbeskyttelsen ved at sikre, at en forbruger ikke får et overtræk, der er for stort i forhold til vedkommendes økonomiske situation. Med henblik på at videreføre forpligtelsen efter § 9 i lov om forbrugslånsvirksomheder og for at samle reglerne om kreditværdighedsvurdering har Justitsministeriet og Erhvervsministeriet vurderet, at der ved kreditaftaler i form af overtræk skal foretages kreditværdighedsvurdering af forbrugeren efter § 7 c i kreditaftaleloven. På den baggrund foretages ændringer i lovforslaget, således at kreditaftalelovens § 7 c om kreditværdighedsvurdering også vil finde anvendelse på kreditaftaler i form af overtræk i kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 6, 2. pkt.

2.2.16. Fortrydelsesret og førtidig tilbagebetaling

Finans & Leasing henviser til, at det i den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 19, stk. 8, anføres, at ”har forbrugeren fortrydelsesret i

henhold til stk. 1-3, 6 og 7, finder kapitel 4 i lov om forbruger aftaler ikke anvendelse” og beder om at få oplyst, om der skal henvises til ”stk. 5”.

Justitsministeriet henviser til, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 19, stk. 8, gennemfører forbruger kredit direktivets artikel 26, stk. 7. Indhold og ordlyd af den foreslåede bestemmelse er udtryk for en direktivnær implementering.

Dansk Industri og DI Bilbranchen bemærker, at det følger af lovforslaget, at provisioner og gebyrer, som forbrugeren har aftalt med kreditformidler, og som ikke direkte er relaterbare til lånets videre behandling efter konkret indfrielse, og som ikke tidligere var omfattet af tilbagebetalingskravet, fremover vil være omfattet af begrebet »samlede omkostninger« med det resultat, at dette skal betales forholdsmæssigt tilbage til forbrugeren ved førtidig indfrielse af lånet.

Dansk Industri og DI Bilbranchen finder ikke, at provisioner betalt af kreditgiver til forhandler eller kreditformidler som led i en kommerciel samarbejdsaftale bør være omfattet af tilbagebetalingspligten, idet sådanne provisioner efter organisationernes opfattelse ikke anses som omkostninger pålagt forbrugeren, og organisationerne anbefaler derfor, at lovforslaget suppleres med en klar definition af ”omkostninger pålagt forbrugere”, og at det præciseres, at interne provisioner mellem erhvervsdrivende ikke omfattes af tilbagebetalingsreglerne.

Mobility Denmark bemærker bl.a., at den foreslåede udvidelse af tilbagebetalingsforpligtelsen til også at omfatte etableringsomkostninger og provisioner vil få meget væsentlige konsekvenser for bilfinansieringsmarkedet og anbefaler derfor, at den foreslåede regel om tilbagebetaling i tilfælde af førtidig tilbagebetaling justeres, så tilbagebetalingsforpligtelsen ikke omfatter etableringsomkostninger, der dækker interne provisioner mellem erhvervsdrivende for at oprette lånet.

Finans Danmark bemærker bl.a., at det ikke vil være rimeligt, hvis forbrugeren både kan kræve oprindelige stiftelsesomkostninger forholdsmæssig reduceret efter den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 26, og at kreditgiveren herudover efter den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 8, stk. 1, skal give forbrugeren en ny kreditaftale uden at få omkostningerne dækket hertil. Finans Danmark mener derfor ikke, at kreditaftalelovens § 8, stk. 1, gælder i de tilfælde, hvor forbrugeren vælger delvist at

indfri før tid. Finans Danmark finder det relevant med yderligere vejledning i forhold til beregningen af forbrugerens ret til nedsættelse af de samlede omkostninger, herunder hvilke omkostninger der er omfattet, og hvilke der ikke er omfattet af refusionen, samt hvad der er forholdsmæssigt.

Finans & Leasing og **Finans Danmark** støtter Justitsministeriets opfattelse af, at ret til førtidig indfrielse ikke involverer betalt tinglysningsafgift. Finans & Leasing støtter også, at den nuværende retstilstand vedrørende førtidig indfrielse af fastrentelån fastholdes baseret på betænkningen bag implementeringen af den tidligere forbrugerkreditdirektiv fra 2008.

Justitsministeriet kan henvise til, at det fremgår af præambelbetragtning 70, at nedsættelsen af de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditte bør stå i et rimeligt forhold til kreditaftalens resterende løbetid og bør også omfatte omkostninger, der ikke afhænger af denne kreditaftales løbetid, herunder omkostninger, der er fuldt ud betalt på tidspunktet for ydelsen af kreditten. Der bør ved beregningen af nedsættelsen dog ikke tages hensyn til skatter og gebyrer, som opkræves af og betales direkte til en tredjemand, og som ikke afhænger af kreditaftalens løbetid, eftersom disse omkostninger ikke pålægges af kreditgiveren og derfor ikke ensidigt kan ændres af kreditgiveren. Dog bør der ved beregningen af nedsættelsen tages hensyn til gebyrer, som en kreditgiver opkræver til fordel for en tredjemand.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 26, stk. 1, skal bl.a. stiftelsesomkostninger, som er pålagt forbrugerens af kreditgiveren, efter Justitsministeriets opfattelse indgå i beregningen af forbrugerens ret til nedsættelse af de samlede omkostninger.

Justitsministeriet bemærker, at lovforslaget, herunder den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 26, stk. 1, er udtryk for en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivet. Justitsministeriet henviser til, at udover hvad der følger af direktivet, herunder af eventuelt ledsagende præambelbetragtninger, vil det være op til domstolene at foretage en nærmere fortolkning af bestemmelsernes anvendelsesområde.

Finans Danmark bemærker, at ”hel eller delvis indfrielse” efter den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4, nr. 24, om definitionen af ”førtidig tilbagebetaling” ikke omfatter mindre betalinger, som svarer til en lille procentdel af den aftalte hovedstol. Delvis indfrielse må således kunne

tolkes som et ekstraordinært afdrag, hvor forbrugeren nedbringer sine forpligtelser med en større procentdel.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 4, nr. 24, at der ved førtidig tilbagebetaling forstås hel eller delvis indfrielse af forbrugers forpligtelser i henhold til en kreditaftale forud for den i kreditaftalen fastsatte dato. Det foreslåede er udtryk for en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivets artikel 3, nr. 21. Det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere, om mindre betalinger, som svarer til en lille procentdel af den aftalte hovedstol, vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Forbrugerrådet Tænk støtter indførelsen af en bagatelgrænse i forbindelse med førtidig tilbagebetaling, så kreditgiver kun kan få kompensation i det tilfælde, hvor summen af tilbagebetalingsbeløbet overstiger en tærskel på 10.000 EUR. Det vil give forbrugeren en reel mulighed for at benytte sig af deres ret til førtidig indfrielse, uden at der opstår uforholdsmæssig administrative eller økonomiske barrierer. En bagatelgrænse vil samtidig reducere behovet for komplicerede beregninger og tvister om opgørelse af tab, hvilket bidrager til en mere enkel og gennemsigtig praksis.

Derudover mener Forbrugerrådet Tænk, at forbrugeren også skal have en retsstilling, hvor det er muligt at indfri lån på over 10.000 EUR på rimelige vilkår, der ikke i praksis afskærer forbrugeren fra at skifte til et mere fordelagtigt lånetilbud. Forbrugerrådet Tænk anbefaler derfor, at indføres præcise regler for førtidig indfrielse af lån på over 10.000 EUR, hvor beregningsgrundlaget for kompensation tydeliggøres og standardiseres, så det klart fremgår, hvilke omkostninger der kan kræves dækket. Kompensationen bør altid begrænses til kreditgiverens dokumenterede tab, og reglerne bør administreres på en måde, der forebygger misbrug, skjulte gebyrer eller uigenomsigtige opkrævninger.

Justitsministeriet bemærker, at der med lovforslaget lægges op til at nyaffatte kreditaftalelovens § 26, stk. 1, således at bestemmelsen stemmer overens med forbrugerkreditdirektivets artikel 29, stk. 1. Som det fremgår af lovforslagets pkt. 2.28.3 er det Justitsministeriets opfattelse, at de overvejelser, som fremgår af betænkning nr. 1509/2009, side 36 ff., og som dannede baggrund for 2008-direktivets implementering – herunder i forhold til udnyttelse af valgmuligheder – fortsat er relevante. Således er det Justitsministeriet opfattelse, at valgmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel

29, stk. 4, litra a, fortsat ikke bør udnyttes, og lovforslaget indeholder således ikke bestemmelser herom. Videre er det fortsat Justitsministeriets opfattelse, at valgmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 29, stk. 4, litra b, fortsat bør udnyttes, således at kreditgiveren undtagelsesvis kan kræve en højere kompensation end 1 pct. henholdsvis 0,5 pct., hvis kreditgiveren kan bevise, at den førtidige tilbagebetaling har medført større tab.

2.2.17. Forpligtelser med hensyn til god forretningsskik ved ydelse af forbrugerkredit

Finans Danmark bemærker, at lovforslaget indeholder en række bestemmelser om god skik for finansielle virksomheder. Det drejer sig bl.a. om kreditaftalelovens § 4 c, § 7 f og § 14. Finans Danmark finder behov for en klar afgrænsning af, hvornår kreditaftaleloven finder anvendelse, og hvornår god skik bekendtgørelsen finder anvendelse.

Erhvervsministeriet har oplyst, at bekendtgørelsen vil blive tilpasset og sendt i særskilt offentlig høring.

2.2.18. Forbud mod provision fra kreditgiver til kreditformidler

Forbrugerrådet Tænk anbefaler, at valgmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 32, stk. 4, 2. pkt., udnyttes, således at der indføres et forbud mod, at kreditgiver betaler provision til kreditformidlere. Forbrugerrådet Tænk fremhæver, at forbuddet vil styrke forbrugerbeskyttelsen og skabe en mere afbalanceret information samt en mere retfærdig priskonkurrence på markedet for finansielle ydelser og produkter, herunder investeringer. Hertil bemærker Forbrugerrådet Tænk, at formidlingsprovision medfører, at formidlerne kan have økonomiske incitamenter til at anbefale bestemte produkter eller ydelser, fordi de udløser den højeste provision. Dermed risikerer forbrugerne at betale unødvendigt høje omkostninger, mens priskonkurrencen og kvaliteten svækkes. Forbrugerrådet Tænk anfører, at et forbud mod provision fra kreditgiver til kreditformidler vil fjerne denne skæve incitamentsstruktur og sikre, at vejledning fra finansielle virksomheder i højere grad tager udgangspunkt i forbrugernes interesser, samtidig med at det fjerner medarbejdernes udfordringer med interessekonflikter mellem forbrugeren og virksomhedens interesser. Derudover bemærker Forbrugerrådet Tænk, at andre lande som Holland, Sverige og Storbritannien allerede har indført forbud mod formidlingsprovisioner.

Erhvervsministeriet bemærker, at boligkreditdirektivet i artikel 22, stk. 4, sidste afsnit, indeholder en lignende mulighed for at indføre et forbud mod at modtage vederlag fra en kreditgiver. Denne mulighed er ikke udnyttet og der gælder derfor heller ikke et forbud mod provision på området for boliglån. Erhvervsministeriet vurderer ikke, at der på forbrugerkreditområdet gør sig særlige forhold gældende, der taler for at anvende valgmuligheden. På den baggrund og for at undgå overimplementering af forbrugerkreditdirektivet, udnyttes valgmuligheden i forbrugerkreditdirektivets artikel 32, stk. 4, 2. pkt., ikke.

2.2.19. Krav til personalets viden og kompetencer

Dansk Erhverv og Finans & Leasing bemærker, at der i lovforslaget lægges op til at finde inspiration i de kompetencekrav, der gælder for ansatte, der yder eller formidler boligkreditter. Dansk Erhverv og Finans & Leasing fremhæver, at der er stor forskel på et boliglån og et lån til erhvervelse af f.eks. en bil, en vaskemaskine eller et par briller, idet boliglån typisk er større og mere komplekse, hvorfor det ikke anses som hensigtsmæssigt at stille samme uddannelseskrav til formidlere af forbrugerkreditter som til udbydere og formidlere af boliglån. Finans & Leasing fremhæver, at der i stedet kan findes inspiration i reglerne for forsikringsformidlere, herunder accessoriske forsikringsformidlere.

Dansk Industri og DI Bilbranchen hilser en yderligere professionalisering af bilbranchen velkommen. DI Bilbranchen bemærker hertil, at der bør tages hensyn til proportionalitet og forholdsmæssighed i fastsættelsen af kompetencekrav for personalet, således at kravene ikke bliver så omkostningstunge og tidskrævende, at det vanskeliggør bemanningen i salgsleddet. DI Bilbranchen fremhæver, at dette særligt gælder for forhandlere, hvor kreditformidlingen foregår accessorisk til det primære erhverv. Dansk Industri bemærker desuden, at det bør præciseres, at kompetencekravene ikke bør overstige et proportionalt niveau for mindre forhandlere.

Erhvervsministeriet bemærker, at der skal udstedes en bekendtgørelse om ansattes viden og kompetencer på baggrund af en bemyndigelse til erhvervsministeren i den foreslåede bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomheders § 8 c. Ved udarbejdelse af bekendtgørelsen er Erhvervsministeriet opmærksom på, at bekendtgørelsen skal kunne finde anvendelse på forskellige virksomhedstyper, der bl.a. varier i størrelse og omfang af udbud eller

formidling af kreditaftaler. Det bemærkes, at bekendtgørelsen vil blive sendt i særskilt offentlig høring.

2.2.20. Foranstaltninger vedrørende restancer og henstandsforanstaltninger

Dansk Industri og DI Bilbranchen fremhæver, at det er væsentligt, at kravene om fleksibilitet/”rimelig henstand” i forbindelse med misligholdelse af kredit eller leasing tager højde for reel tabsrisiko og administrative omkostninger, så mindre udbydere ikke pålægges byrdefulde hensyn, der ikke står i rimeligt forhold til kreditgivers forretningsmodel.

Finans Danmark bemærker, at den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 29 a – til forskel fra forbrugerkreditdirektivets artikel 35 – har indsat et ”skal”. For at der ikke opstår tvivl om rækkevidden af bestemmelsen, og henset til den direktivnære implementering, der ellers foretages med lovforslaget, anbefaler Finans Danmark, at § 29 a formuleres som forbrugerkreditdirektivets artikel 35.

Justitsministeriet bemærker, at det fremgår af forbrugerkreditdirektivets artikel 35, stk. 1, at medlemsstaterne stiller krav om, at kreditgivere, hvis det er relevant, giver rimelig henstand, inden der indledes tvangsfuldbyrdelsesprocedurer. Den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 29 a, stk. 1, er udtryk for direktivnær implementering heraf.

Finans Danmark finder det herudover hensigtsmæssigt, at der for forståelsen af bestemmelsen indsættes yderligere eksempler på, hvor det ikke er relevant at give rimelig henstand, ligesom Finans Danmark opfordrer til en præcisering af, hvilken sammenligning kreditgiver skal foretage efter stk. 3, herunder i forhold til vilkår for den nye kontra oprindelige kreditaftale.

Justitsministeriet bemærker, at lovforslaget, herunder den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 29 a, er udtryk for en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivet. Udover hvad der følger af direktivet herunder af eventuelle præambelbetragtninger, vil det være op til domstolene at foretage en nærmere fortolkning af de enkelte bestemmelsers anvendelsesområde.

Finans & Leasing finder, at det bør fremgå, at kreditaftalelovens § 29 a ikke er relevant i tilfælde af kvalificeret misligholdelse som omtalt i kreditaftalelovens § 29.

Justitsministeriet bemærker, at det bl.a. fremgår af den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 29 a, at kreditgiveren, hvis det er relevant, skal give rimelig henstand, inden der indledes tvangsfuldbyrdsprocedurer. Henstandsforanstaltninger skal bl.a. tage hensyn til forbrugers individuelle omstændigheder. Kreditgiveren er ikke forpligtet til gentagne gange at tilbyde forbrugeren henstandsforanstaltninger, bortset fra i begrundede tilfælde. Den foreslåede bestemmelse er udtryk for en direktivnær implementering af forbrugerkreditdirektivets artikel 35.

2.2.21. Gældsrådgivningstjenester

Finans & Leasing bemærker, at det bør fremgå, at kreditgiver kan opfylde sin pligt til at henvise til gældsrådgivningstjenester ved henvisning til en central offentlig hjemmeside f.eks. hos Social- og Boligministeriet, der er ansvarlig for tildeling af midler til danske gældsrådgivningstjenester. På den baggrund opfordrer Finans & Leasing til, at det sikres, at en sådan oversigt etableres på Social- og Boligministeriets hjemmeside.

Forbrugerrådet Tænk støtter tiltaget om, at en kreditgiver – når visse forhold er til stede – skal henvise forbrugeren til uafhængige gældsrådgivningstjenester. Forbrugerrådet Tænk oplyser, at de, ligesom de øvrige 13 medlemsorganisationer af Vidensfunktionen, modtager midler på Finansloven til at styrke den frivillige økonomi- og gældsrådgivning. Midlerne udmøntes af Social- og Boligstyrelsen, og formålet er at understøtte uvildig og gratis økonomi- og gældsrådgivning. Forbrugerrådet Tænk bemærker, at målgruppen for rådgivningen er afgrænset til socialt udsatte borgere med gældsproblemer. Forbrugerrådet Tænk ser derfor en udfordring med opfyldelse af direktivet for borgere, der ikke er socialt udsatte. Forbrugerrådet Tænk anbefaler, at der udvikles et rådgivningstilbud målrettet denne målgruppe, således at der også kan tilbydes gratis frivillig og uvildig økonomi- og gældsrådgivning til borgere, der ikke er socialt udsatte.

Justitsministeriet henviser til, at det bl.a. fremgår af lovforslagets pkt. 2.36.3, at der allerede i dag udmøntes tilskud til gældsrådgivningsorganisationer efter objektive tildelingskriterier til frivillig og vederlagsfri gældsrådgivning, hvor formålet med tilskuddet er at styrke den uvildige og gratis

økonomi- og gældsrådgivning, der hjælper socialt udsatte borgere med gældsproblemer. Der er således ikke efter Justitsministeriets opfattelse behov for yderligere tiltag eller regulering heraf. Det vil i øvrigt – for så vidt angår øvrige gældsrådgivningstilbud, som allerede i dag findes – bero på en konkret vurdering af det enkelte gældsrådgivningstilbud, om tilbuddet lever op til de krav, der er fastsat i forbrugerkreditdirektivets artikel 36, stk. 1.

2.2.23. Undtagelse af accessoriske kreditformidlere fra registrering

Dansk Industri og DI Bilbranchen opfordrer til en bred fortolkning af undtagelsen i lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 5, om, at leverandører af varer eller udbydere af tjenesteydelser, som beskæftiger under 250 personer og har en årlig omsætning på ikke over 50 mio. EUR eller en årlig samlet balance på ikke over 43 mio. EUR, og som accessorisk optræder som kreditformidlere, ikke skal registreres hos Finanstilsynet. DI Bilbranchen fremhæver, at almindelige bilforhandlers praksis med henvisning til tredjeparts finansiering, herunder til bank- eller forsikringspartnere, ikke bør være omfattet af unødigt bureaukrati.

Erhvervsministeriet bemærker, at undtagelsen vil blive fortolket under hensyntagen til det underlæggende direktiv, herunder ved brug af de almindelige fortolkningsprincipper. Hvorvidt en henvisning til tredjeparts finansiering i sig selv er kreditformidling, vil i første omgang afhænge af, om henvisningen kan anses som omfattet af definitionen på kreditformidling. Det vil bero på en konkret vurdering, om en henvisning til tredjeparts finansiering udgør kreditformidling.

2.2.24. Kompetente myndigheder og sanktioner

Finans & Leasing bemærker, at tilsynet med reglerne for kreditformidlere er delt, således at kreditformidlerne skal registres hos Finanstilsynet, men at Forbrugerombudsmanden fører det øvrige tilsyn. Finans & Leasing fremhæver, at tilsynet kan samles hos Finanstilsynet.

Forbrugerrådet Tænk finder det positivt, at Forbrugerombudsmanden får en styrket rolle i tilsynet, og at dennes kompetencer er mere klare end tidligere. Forbrugerrådet Tænk bemærker hertil, at der bør være adgang til effektive sanktionsmidler, herunder påbud, bøder og erstatning, for at sikre, at reglerne får en reel effekt. Det fremhæves, at det er afgørende, at der

fastsættes tilstrækkelige ressourcer til alle myndigheder, der foretager tilsyn eller på anden måde har til opgave at sikre, at reglerne omkring ansvarlig lovgivning er overholdt, herunder f.eks. fogedretten.

Forbrugerombudsmanden finder det positivt, at der med den foreslåede § 55 a i kreditaftaleloven om kompetente myndigheder indføres en særskilt tilsynsbestemmelse i kreditaftaleloven om Forbrugerombudsmandens og Finanstilsynets tilsynskompetence. Den foreslåede bestemmelse vil skabe større klarhed om Forbrugerombudsmandens kompetence til gavn både for forbrugerne og de erhvervsdrivende. Herudover vil den foreslåede bestemmelse sikre en ensartet systematik på tværs af den civilretlige forbrugerbeskyttende lovgivning.

Forbrugerombudsmanden konstaterer, at der ikke lægges op til at strafbelægge andre bestemmelser end den foreslåede § 7 e i kreditaftaleloven (om generelle oplysningspligter). Med henblik på at styrke forbrugerbeskyttelsen henstiller Forbrugerombudsmanden, at det revurderes, om navnlig de foreslåede bestemmelser i kreditaftalelovens § 4 a (om forpligtelse til at give forbrugeren oplysninger omkostningsfrit), § 13 (om forbud mod at bruge afledt samtykke til indgåelse af kreditaftaler) og § 15 (om forbud mod uopfordret kreditgivning) bør strafbelægges.

Derudover bør man ifølge Forbrugerombudsmanden undgå at strafbelægge med formuleringen ”grov eller oftere gentagen”, da dette i praksis gør det særdeles vanskeligt at straffølge overtrædelser. I lyset af direktivets artikel 44, hvorefter medlemsstaterne har pligt til at fastsætte sanktioner, der er effektive og afskrækkende, forekommer det også at være en uhensigtsmæssig formulering.

Forbrugerombudsmanden bemærker endvidere, at det ved en udvidelse af Forbrugerombudsmandens tilsynsområde nødvendigvis også må kræves, at der tilføres yderligere ressourcer. I modsat fald vil konsekvensen være, at visse tilsynsopgaver må nedprioriteres alene på grund af manglende ressourcer.

Dansk Industri og DI Bilbranchen fremhæver, at der i overgangsperioden og i den første implementeringsfase bør anvendes en proportionel og vejledende håndhævelse fra myndighedernes side, således at mindre og mellemstore automobilerhverv ikke får utilsigtede rets- og likviditetsmæssige udfordringer ved ikrafttrædelsen.

Justitsministeriet bemærker, at reglerne, der implementerer forbrugerkreditdirektivet, træder i kraft den 20. november 2026 og således kan håndhæves fra dette tidspunkt. Berørte parter har således et år til at indrette sig på den nye lovgivning og rette henvendelse til tilsynsmyndighederne med eventuelle fortolkningsspørgsmål.

Erhvervsministeriet bemærker, at Forbrugerombudsmanden allerede i dag fører et tilsyn med kreditformidlernes efterlevelse af reglerne i lov om markedsføring. Der er dermed tale om en videreførelse af Forbrugerombudsmandens eksisterende tilsyn. Den kommende registreringsordning for kreditformidlere placeres i Finanstilsynet, fordi myndigheden allerede i dag har systemer, der kan understøtte oprettelsen af en registreringsordning. Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden har i dag også tilsyn, der supplerer og i visse tilfælde overlapper hinanden, og derfor er de i dialog om tilsynsopgaver og samarbejde. Opdelingen af registreringen og tilsynet med kreditformidlere vurderes dermed ikke at påvirke effekten af tilsynet med kreditformidlerne.

Erhvervsministeriet bemærker, at henholdsvis Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden kan anvende de reaktionsmuligheder, som myndighederne i dag har efter lov om forbrugslånsvirksomheder og lov om markedsføring til at håndhæve reglerne i lovforslaget. Finanstilsynets reaktionsmuligheder omfatter bl.a. muligheden for at give påbud og indgive politianmeldelse. Forbrugerombudsmanden har mulighed for at foretage politianmeldelser og udstede bøder. Forbrugerombudsmanden kan endvidere anlægge og indtræde i retssager, herunder vedrørende civilretlige forbrugerbeskyttelseslove, hvor sagsanlæg eller indtræden sker som led i Forbrugerombudsmandens tilsynsvirksomhed.

Justitsministeriet bemærker, at der lægges op til, at kreditgiverens grove eller oftere gentagne overtrædelser af den foreslåede § 7 e om generelle oplysninger strafbelægges på samme måde som kreditaftalelovens §§ 7 a, 7 b, 8-10 og 17. Forpligtelsen for en kreditgiver eller kreditformidler efter den foreslåede bestemmelse i § 7 e findes således at have en sådan klarhed, at overtrædelse af forpligtelsen bør kunne medføre strafferetlige sanktioner. Der lægges ikke på nuværende tidspunkt op til at strafbelægge yderligere bestemmelser.

Erhvervsministeriet bemærker endvidere, at Forbrugerombudsmanden er en uafhængig tilsynsmyndighed. Forbrugerombudsmanden vælger derfor selv, hvordan håndhævelsen af de nye regler, der følger af forbrugerkreditdirektivet, skal tilrettelægges, når de træder i kraft.

3. Lovforslaget i forhold til lovudkastet

I forhold til det udkast til lovforslag, som har været i offentlig høring, er der i det fremsatte lovforslag foretaget visse justeringer af sproglig, redaktionel og lovteknisk karakter. Derudover indeholder det fremsatte lovforslag følgende indholdsmæssige ændringer:

- Kreditaftaler i form af overtræk foreslås omfattet af kreditaftalelovens § 7 c om kreditværdighedsvurdering. Kreditaftaler i form af overtræk er i dag omfattet af kravet om at foretage kreditværdighedsvurdering efter § 9 i lov om forbrugslånsvirksomheder, der har samme ordlyd som den gældende § 7 c i kreditaftaleloven. For at undgå, at reglerne om kreditværdighedsvurdering fremgår af både kreditaftaleloven og lov om forbrugslånsvirksomheder, er kravet om at foretage kreditværdighedsvurdering blevet samlet i kreditaftalelovens § 7 c. På den baggrund er kreditaftalelovens § 7 c om kreditværdighedsvurdering tilføjet til bestemmelserne, der finder anvendelse på kreditaftaler i form af overtræk i kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 6, 2. pkt.
- Det foreslås, at lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse. Ifølge grundlovens § 42, stk. 7, kan et lovforslag, som kan undergives folkeafstemning, i særdeles påtrængende tilfælde stadfæstes straks efter dets vedtagelse, når forslaget indeholder bestemmelse herom. Fristen for at implementere forbrugerkreditdirektivet er den 20. november 2025, jf. forbrugerkreditdirektivets artikel 48, stk. 1, 2. pkt., og det følger af Folketingets tidsplan, at lovforslaget vil blive tredjebehandlet den 20. november 2025. I lyset af implementeringsfristen er det således nødvendigt, at lovforslaget kan stadfæstes straks efter dets vedtagelse.